

Ἐρπετῶν στίφη, καὶ μυϊῶν σμήνη,
 Πληγῆς γεννάδος τὸ αἷμα πίνει.

ε΄

Σκυθικαὶ μυῖαι, βόρεια ζῶα,
 Θάνατον βρέχουν τὰ ὑπερῶα.
 Καὶ τὸ τραχύ σας ἄγριον δέρμα
 Ἄντέχει βλέπω, δὲν ἔχει τέρμα.
 Μὴ μοι τὸ γράμμα πρὸς Ἰουλίαν,
 Μὴ Ὀβιδίου τὴν ἐλεγείαν
 Σβύνετε, τρώγετε, ἀδύηφάγοι,
 Πτερωτοὶ ὄφεις, χῆνες παμφάγοι.
 Πλήξσατε κρεῖττον ὀμμάτιά μου,
 Μᾶλλον ροφᾶτε τὰ δάκρυά μου.

ς΄

Ἢδὴ τὸ πρῶτον καὶ γὰρ γογγύζω,
 Ἐπαχθεὶς ῥῆμα ἐσφενδονίζω.
 Τοῦ Ὀβιδίου μεμψιμοιρίαν,
 Οἷαν ἐκεῖνος εἰς ἐξορίαν
 Ἐκλαιε γράφων, ἔγραφε κλαίων,
 Σπλάγχνα τῶν φίλων του κατακαίων.
 Διότι τότε καθὼς καὶ τώρα,
 Φθονεραὶ μυῖαι ἐν πάσῃ ὥρᾳ,
 Σβύνουν καὶ τρώγουν τὰ γεγραμμένα
 Πρὸς Ἰουλίαν ἀπεσταλμένα.